

"Δαιμόνων
θεολογία, η
άνευ πράξεως
γνώσις" (Ιω. Μα-
ξίμος όμολογητής)

-1-

Η μέριμνα της ορθόδοξης εκ-
κλησίας είναι η θεραπεία
της ψυχής. Οι πατέρες ω-
νόμαζαν νούν, την νοερά έ-
νέργεια που λειτουργεί στην

καρδιά της ψυχικής ύλης άν-
θρώπου. Μερικοί πατέρες όνο-
μάζαν με την ίδια λέξη νούν κ' λογι-
σθείς εις την καρδιά. Η νοερά ενέργεια που λει-
τουργεί ως λογική, κ' συγχρόνως η ίδια
ενέργεια ψυχής που λειτουργεί εις τον
λατρεύει ταυτόχρονα στην καρδιά ως νους (=
καρδιακή εύχή), ενώ ο έγκραφος
βλέπεται κ. λ. π..

ο άπόστ. Παύλος λέγει: "προ-
βούμαι τώ πνεύματι (έννοεί αυτό που λέ-
γαν οι πατέρες "προβούχη νους")

"προβούμαι κ' τώ νοί"
(έννοεί ο Παύλος τήν
διάνοια). Η λογική λατρεία
(κατά τον άπόστ. Παύλον) γίνεται
μέ τον νούν (διάνοια, λογική), ενώ
η νοερά εύχή γίνεται μέ τώ πνεύ-
μα. Όποιος έχει αληθινή καρδιακή
εύχή, επικοινωνεί μέ αυτόν που έχει
ίδια πνευματική κατάσταση νο-
εράς, χωρίς λόγια, ακόμη κ' από
μακριά. Αυτοί επίσης έχουν διορατικό χάρισμα
(να γνωρίζουν τις βέβηλες-άμαρτίες των άλ-
λων) κ' προορατικό (= γνώση των μελλόντων).

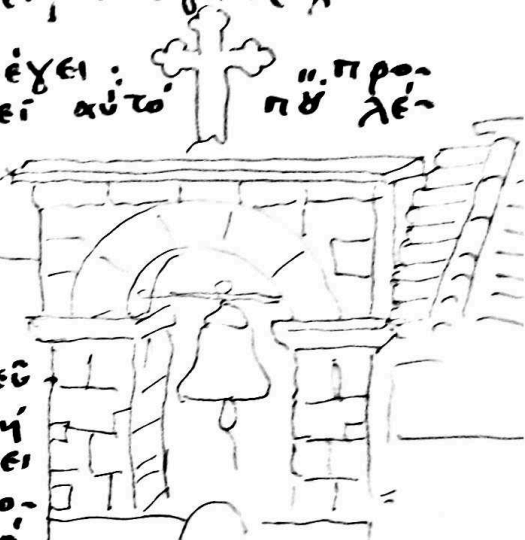
Σέ όποιον δέν λειτουργεί εντός τού ή άδια-
λειπτη εύχή είναι ψυχοπαθής (= δέν πέρασε
άπ' τών καθαρή των παθών στην κατάστα-
ση φωτισμού μέ τη χάρι τού Αγ. Πνεύματος.)

Νορμαλ είναι ο κεκαθαμένος κ' φωτισμένος.
Εις λατίνες κ' προτεστάντες ο χριστός = ιατρός
ψυχών κ' σωμάτων δέν υπάρχει πούθενά, μόνο
εις ορθόδοξους. Γιατί τός αίρετικός τής Δύσεως

δέν αλλάζει ο άνθρωπος, αλλά ο θεός.. δηλ. όταν
είμαι καλός μέ άγαπή ο θεός, όταν γίνω κα-
κός μέ μισεί. Δηλαδή αλλάζει διαθέσεις, τιμω-
ρεί κ' βραβεύει. Σήμερα η ορθοδοξία εις την
ελλάδα έγινε ηθικολογία κ' εύβεβητός. (

Εις βιβλίο είναι να ενδιαφέρεται για έργα έλεη-
μοσύνη κλη- παραβλέποντας τα δόγματα (κοινω-
νία μέ κακοδόξους, οικόμενιστάς) κλη.. Βλέπετε
τι διδάσκου τα κατηχητικά βχολεία κ' οι όρ-
θανώβεις, έχοντας αίρετικά (δυτικά) πρότυπα
κ' διέβρωσαν την ορθοδοξία. Διαβάστε κ'
τον Κοραή που μετά το 1821 έγκαινισσε αυτή
τη γραφή εις την ελλάδα δηλαδή διωχμό

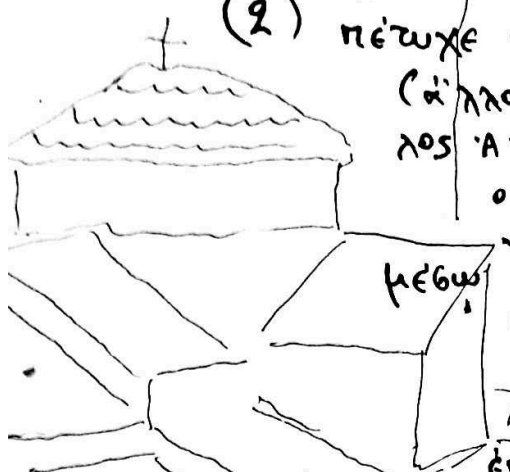
Σταχυολόγημα έκ των θεολογικών όμιλών τού π. Ιωαν. Ρωμανίδου.

τοῦ μοναχικοῦ βίου - ἡ βουχαβία πᾶς εἶναι ἡ μόνη
 βωβή θεραπευτικὴ πρὸς τὴν ψυχὴν. οἱ λατῖνοι ἱερα-
 ποδοχοὶ δουτικοποῖν τὸν ὀρθόδοξον

(2) τῆς ἀνατολῆς. ἡ ἱεραποδοχὴ αὐτῆ
 πέτυχε νὰ διασπᾶται τὸ ἔθνος

(ἄλλοι γίνονται Λουθηρανός, ἄλ-
 λος Ἀγγλικανός κλπ.) κ' τὴν
 οἰκογένεια διέλυσε πρὸ βυ-
 νεχίεται ἡ δουτικοποίησις
 τῆς τεχνολογίας κ' οἰκου-
 μίας. ἡ ὀρθόδοξία δὲν εἶ-
 ναι ποικιλία ἢ κοινω-
 νικόν σύστημα. εἶναι

ἐπιβί-
 μι ἰατρικὴ πρὸ
 βαβίζεται εἰς τὸ:
 "ὁ λόγος βαβί-
 ἔφενετο" καὶ "εἰς
 τὸν Ἄδην δὲν ὑπάρ-
 χει μετάνοια."
 ἡ ὀρθόδοξία ἔχει
 προὔποθέσεις γιὰ
 νὰ δουτικώσῃ
 ποικιλίᾳ,
 δὲν εἶναι δουτικὴ
 ὅπως ὅλες οἱ ἄλ-
 λες διότι θερα-
 πεύει τὸν ἄνθρω-
 πον. ὁ θεὸς ἀ-
 γάπη πάντας, τὸς
 ἀγίους κ' ἁμαρτω-
 λους, ἀκόμη
 κ' τὸν διαβό-
 λον, θέλει νὰ τὸς
 βώβει (=
 θεραπεύει),

μηδὲ ὀρθόδοξι-
 ας δὲν θεραπεύει..
 διδάσκει χωρὶς
 ἀληθινὴ μετάνοια.
 χωρὶς τὸ ὀρθόδοξο
 δόγμα δὲν φθάνο-
 με εἰς τὴν καθάρ-
 σιν κ' φωτισμό.
 φωτισμός εἶναι
 ἢ ἀποκτεῖσις, ἢ
 κατοικησις τῶ
 ἁγίου πνεύματος εἰς
 τὴν ψυχὴν τῶ ἄν-
 θρώπου. ἔχομε
 κληρονομικὰ βκο-
 τισμένο νῦς κ'
 χρειάζεται θε-
 ραπεία (=φωτα-
 γη κ' θέωση).
 σκοτίζεται ὁ νῦς

ἀλλὰ ὅποιοι δέ λον, δὲν ἐκβιδ-
 ζοῦν τὴν θέωσιν τὸς.. (ὁ θερα-
 πευμένος = ὁ ἅγιος) γίνεται ἰατ-
 ρὸς εἰς τὸς ἄλλους (πνευματικὰ
 παιδιὰ τὸς). εἰς τὸς πρῶτος
 χριστιανικὸς χρόνος ὁ καθέ
 χριστιανός ἦταν θεραπευτής.
 ἡ βυβερνὴ ἱεραποδοχὴ (διαψή-

ὅταν οἱ λογισμοὶ
 τῆς διανοίας κατε-
 βῶν εἰς τὴν καρδίαν,
 ὁ νῦς πρέπει νὰ νῆται
 ἀδελος ἀπὸ λογισμὸς
 γιὰ νὰ κατοικήβει τὸ
 ἁγίον πνεῦμα ἐπὶ τὴν ψυχὴν.

Εἰς τὰς ἄλλας θρησκεί-
 ες δὲν ὑπάρχει ἀγώ-
 νας γιὰ καὶ καθαρι- φω-
 τισμό - θείωσιν . Ἀπὸ
 αὐτῆ τῆ Ἰωῆ πρέπει
 ν' ἀρχίβει ἡ θεραπεία
 μας . Οἱ βεβωβμένοι
 θα ἰδῶν τὴ δόξα τῷ
 θεῷ ὡς φῶς εἰρήνης
 κ' χαρᾶς , οἱ κολασμέ-
 νοι θα ἰδῶν τὴ θεία
 δόξα ὡς φωτὰ πῶ θα
 εἶς καίε . Το ἔρσο
 τὴς ἑπιληψίας εἶναι νὰ
 προετοιμαῖε τὴς πι-
 στὴς ὡστε νὰ ἰδῶν τὸ
 θεῶν ὡς φῶς εἰρήνης .
 Χωρὶς τὸν θεῶ φωτα-
 θμὸ ὀττὸ δ' αὐτῆ τῆ
 Ἰωῆ, οὔτε βτὴν ἄλλη
 μπορῶμε νὰ ἰδῶμε τὸν
 θεῶν ὡς φῶς . Οἱ δι-
 καιοὶ εἰς τὴν ἄλλη Ἰωῆ
 θα ἴθῶν τὸ " ἀεὶ εὔ
 εἶναι , οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ
 τὸ " ἀεὶ φεῦ εἶναι " .
 Ὅδοι ἔφθασαν εἰς τὴν
 θεωρία (δηλ. φωτισμὸ
 κ' θείωσιν) εἶναι θεο-
 λόγοι . φωτισμὸς εἶ-
 ναι ἡ ἀδιαλείπτου κα-
 ταύταθιν εὐχῆς ἀκόρη
 κ' εἰς τὸν ὕπνο . " κοι-
 μῆμαι κ' ἡ καρδιά μὲ
 ἀχρυσίνε " (Αθμα Ἀθμα-
 των 5,2) . θείωσιν
 εἶναι καταύταθιν πῶ
 θλέπομε τὸ θεῶ (διάρκει
 ὄθο θέλει ὁ θεῶς) . Ἡ
 γνώθιν τῷ θεῷ εἶναι
 καθαρά ἐμπειρική (ὄχι
 φιλοσοφικός βτοχασμὸς) .

Ἡ νοερά προβευχή εἶναι δῶρο
 θεῷ βτὴ καρδιά . Ἡ πλήρης
 καταύταθιν φωτισμὸ ἔρχεται
 ὄταν ἀποκτῆβει ὁ ἀνδρωπος
 τὴν εὐχὴ , δηλ. γίνεἰ κατοικία
 αἰθῆς πνεύματος , αὐτὸς εἶναι ὁ
 θεῶπνευβτος πῶ ἡ νοερά προ-
 βευχή τὸν διδάβκει τὴ νὰ λέ-
 χει κ' τὴ νὰ πράττει , καὶ θε
 βτυχή τὸν πληροφοροβει ποῶ
 εἶναι τὸ θεῶ θέλημα . Ἰνώ-
 εἰς θεῷ, εἶναι ἡ θεία τῶ ἀκτι-
 βτα φωτὸς . Δυο πῆβτες εἶ-
 ναι . Ἡ λογική πῆβτις κ' ἡ
 καρδιακή (= νοερά εὐχή) πῶ
 μέβω αὐτὴς βλέπει ἀόρατα πράγ-
 ματα (αὐτῆ ἡ ὄραβιν λέχεται θε-
 ορηθια) καὶ γίνετα ἡ με εὐχὴ τῷ
 ἁγ. πνεύματος βτὴν καρδιά ἡ με
 τὴ θείωσιν ὄπεθ καταρχεἶται ἡ
 πῆβτις κ' ἐλπίς κ' μένει μόνον ἡ
 ΑΓΑΠΗ (= θείωσιν) . Δυστυχῶς εἰς
 τὴν βύχρονι Ἑλλάδα τὸ μόνον
 κριτήριον μεγαλειότῆτος εἶναι ἂν
 προέρχεται ἀπὶ τὴν ἀρχαία Ἑλλά-
 δα . Ὁ Ἀριστοτέλης δὲν δέχεται
 ὅττὸ ὁ ἀνδρωπος ὡς ἀτομὸ εἶναι
 ψυχή . Ἡ ἔκβταθιν τῷ νεοπλα-
 τωνισμὸ - ἡ ἐμπειρία αὐτῆ κατὰ
 τὴς ἀθῆς πατέρες - εἶναι δαιμονι-
 κή . εἰς τὸν νεοπλατωνισμὸ
 δὲν ὑπάρχει δημιουργία ἐκ
 τῷ μηδενός , δὲν ὑπάρχει δια-
 κριβιν μεταξύ κτῆβτῶ κ' ἀ-
 κτῆβτῶ . Ὁ Ἀριστοτέλης λέχει
 γιὰ τὸ ἀκίνητο κινῶν δὴλαθὴ
 ὑπάρχων 49 ἀκίνητα (τὰ
 ὄποια εἶναι καθαρή ἐνέρβεια,
 δὲν κινῶνται , ἀλλὰ προξενῶν
 κίνηθιν βτὰ ἄλλα , κινῶν
 δὴλαθὴ δια' τὴς ἔλξεως ὡς
 μηχανήτῆς) . οἱ ἀθροὶ πατέ-

ρες λέγουν ότι ο θεός είναι όχι μόνον απύκνυτον κινόν, αλλά κ' κινούμενον. Δέν υπάρχει λέξεις να περιγράψουν τα άκτατα. Οι νεοσηματωνικοί έλεγαν ότι δέν έχει ο θεός έρωτα για τον άνθρωπο. Ο άχ. Διονύσιος ο άρεοπαχίτης επικαλούμενος των δική τω έμπειρία, λέγει ότι ο θεός δέν έχει μόνο άγάπη αλλά κ' έρωτα για τον άνθρωπον. Λέγει κ' έρωτα κ' άγάπη για τον θεόν είναι το "ιδιο". Η γλώσσα είναι ανθρώπινο κατασκευάσμα. Οι Μυθολογικοί πιστεύουν ότι το κοράνιο κατέβηκε από τον ουρανό, ότι υπάρχει στον ήρανό το άκτιστο κοράνιο. Ο Ευνόμιος έλεγε ότι τα όνόματα τω θεώ είναι ή ούγια τω θεώ. Η δύση έχει όδυσό των Αύχυστίνος π' δυνάμειως χρησιμοποιεί (θεολογεί) με φιλοσοφία πλατωνος κ' Αριστοτέλους. Ο Αύχυστίνος εις την θεολογία τω, δέχεται τα άρχέτυπα τω Πλάτωνος, δηλαδή ότι υπάρχει εις τον κόσμο, είναι αντίγραφο από τον ουρανό. Αυτό τω καταδικάζει ή ορθόδοξη εκκλησία (είναι μία μορφή ειδωλολατρίας). Στην Παλαιά Διαθήκη απογορεύεται ή εικόνα τω θεώ, ο θεός δέν έχει εικόνα τω μέγα των υλική δημιουργία. Η μόνη εικόνα τω θεώ είναι ο λόγος π' έγινε άνθρωπος = ο Χριστός. κανένα φιλοσοφικό σύστημα ή σύστημα λογικής δέν μπορεί να εφαρμοσθεί εις τον

θεόν. Έχομε δύο είδη αποκαλύψεων: Την νοερά ευχή κ' την θεία. Όταν έρχεται το Άχ. πνεύμα στην προευχόμενη καθαρή καρδιά, προβύχεται με γνωστές λέξεις από την ανθρώπινη έμπειρία, δηλαδή ευχή ή ψαλμός ή αυτοσχέδια προευχή γίνονται ευχή καρδιάς. Δέν μπορούμε να πώμε ότι ήρθε ή χάρις κ' αποκάλυψε όρολογία, χρησιμοποιούνται λόγια από Άχ. Γραφή, ότι θεία αυτά καταρχώνται. Στην καταίταση φωτισμό, το Άχιο πνεύμα εύχεται μέγα στον άνθρωπο με προευχές, ευχές της λειτουργικής παραδόσεως. Ο Χριστός είναι ο Γιαχβέ, ο Έχμωί της παλαιάς Διαθήκης. Οι απόστολοι έδοξάσθηκαν (έλαβαν χάρι - έμπειρία) - είδον δόξαν θεώ, οι τρεις Σπέτρος, Ιακωβος, Ιωάννης τω θαύω, κ' όλοι πλήρως εις την Παντικοστή. Μετα' απ' αυτός έχομε τις έμπειρίες των άχ. Πατέρων που συνεχίζεται έως σήμερα. Η έμπειρία αυτή της θείσεως είναι ή σπονδυλική βύχη της ορθόδοξη παραδόσεως, καθώς κ' το θεμέλιο των τοπικών κ' οικουμενικών συνόδων →

Τι θυμάνει η λέξις
 προφήτης (προς κο-
 ρινθίους 14 κεφάλαιο),
 είναι αυτός στον ο-
 ποίου έχει αποκα-
 λυφθεί ο Χριστός.
 ο απόστ. Παύλος όμι-
 λεί εδώ για αυτόν
 πδ' έφθαβε στη θέω-
 ση. Παρόμοια λέγει
 κ' ο αγ. Διονύσιος ο
 άρεοπαγίτης, ότι έπι-
 σκοπος είναι όποιος
 έφθαβε στη θέωση.
 Τα χέννι χλωθών πδ'
 λέγει ο απόστ. Παύλος
 είναι τα διάφορα είδη
 νοεράς προβουχής.
 Καθιερώθηκε οι έπίσκο-
 ποι να εκλέχονται από
 τής μοναχής τής ήβυ-
 χατικής παραδόσεως,
 τής καθάρσεως, φωτισμδ,
 κ' τής θεώσεως. Η ήβυ-
 χατική ευδέθεια ήταν
 εκείνη πδ' έδινε πάντα
 τη δύναμη τής ορθοδό-
 ξης ν' άντέχον. στην βλα-
 βία. "Όποιος έχει τη
 νοερά προβουχή, δέν φο-
 βάται τίποτα, άρδ' μέσα
 στην καρδιά τδ' έχει
 τη μαρτυρία τδ' άγιδ
 πνεύματος, πδ' τών πληρο-
 φορεί ότι κατέχει την
 αληθινή πίστη κ' υπομένει
 όποιεσδήποτε θλίψεις
 για την βασιλεία των
 ούρανών. Τη δύναμη
 τής ορθοδοξίας τη χυώρι-

ζουν όχι μόνο οι φραγκοί
 άλλα κ' οι Τούρκοι. οι φρα-
 γκοί πίστευαν ότι ο ήβυχα-
 θμός δέν ήταν πατερική πα-
 ράδοσις, παρά τδ' χεχουός ότι
 ύπαρχε κ' στη δύση για πολ-
 λές αιώνες κ' έθεβαν στοχο-
 των διαλυση του μοναχισμδ,
 μετά τδ' 1821 με πρωτερχά-
 τι των κοραή βομδώντων των
 Ρώθων κ' των Ευρωπαϊών.
 εις τα βιβλία τδ' χυμνασίδ'
 τδ' 1983 - εκεί φθαβαμε να
 χραίφον ότι ο ήβυχαθμός
 είναι μια αίρεσις, μια υπο-
 τένια παράδοση. Το βχεδίο
 των θκοτεινών δυνάμεων ήτο
 ναί θθύση κ' η Ρωμισθύνη κ'
 ο Μοναχισμός. Σήμερα πολ-
 λοι ένδιαφέρουντι για αυτά,
 έχον μεταφραστεί κ' θε' ξέ-
 νες χλωθές βχετικά έρθα.
 ο προτεβαντικός κόθμος
 έχει διαίρεθει σε δυνηρι-
 τικός κ' φιλελευθέρους. οι
 μέν, δέχονται την Αγία Γρα-
 φη ως αποκαλύψη, οι άλλ-
 λοι δέ τη δέχονται. το ή-
 διο θυμθάνει κ' εις Λαθνη-
 ρανός κ' Βαπτιστές. Κατά
 των δογματικδ θεσθθια
 τδ' να ταυτίσει κανεις την
 ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ με την απο-
 κάλυψη (έρμειρία θεώσε-
 ως) η' όποια υπερβαίνει τα
 ρητα κ' τα νοήματα είναι
 αίρεσις. "Όταν ο κύ-
 ριος λέγει: "ίνα πάντες
 έν ωθι" όμιλει για τδ'
 αποστόλως. Δέν λέγει εις,
 αλλά έν (όπως ο Πα-
 τερ-γίδς κ' Άγιον πνεύ-
 →

μα/είναι έν κατά των έ-
 νέργεια κ' ούβια. Τα πρό-
 βωπα τής Αγ. Τριάδος είναι
 άκοινωνητα μεταξύ τός. Τα
 κοινά εις των Αγ. Τριάδα εί-
 ναι η' ούβια κ' η' φυβική
 ένέργεια τής ούβιας δηλαδή
 η' δόξα . Δηλαδή έτσι θα
 χίνομε κ' έμεις έν, όταν
 όλοι μας (= οί ήξιοι τής Χα-
 ριτος) με ταίχχομε εις των
 δόξαν τή θεού. Όταν χίνε-
 ται έννας κοινωνός τής ά-
 κτιβτώ δόξης τής Αγ. Τριά-
 δος - ένώνεται με τόν θεόν
 κ' με' όθός συνανθρώπος εί-
 ναι ένωμένοι με των δόξα
 τή θεού. Όποιος φθαθεί
 εις τή θέωβη, τότε μόνον
 όβιχείται εις πάβαν των Ά-
 λήθειαν! Το κλειδί
 τής Όρθοδοξής θεολογίας βχε-
 τικά με' τή θεοπνευστία εί-
 ναι η' Πεντικοβτή. θεολο-
 γία (κατά τός Πατέρες τής
 Έκκλησίας) βημαίνει άραβις.
 με' δύο τρόπος βχέπομε θε-
 ολογικά. α) με' των ΠΙΣΤΗ
 δη. τή νοερα' προβευχή, αι-
 θθανόμενος τόν θεόν να' εύ-
 χεται έντός τή - η' αϊβδηβις
 αύτη, λέχεται νοερα' αϊβδη-
 βις κ' είναι μία καθαρή
 έμπηρία - αύτό είναι η' πρώ-
 τη βαθμής θεωρίας. β)
 με' τή θέωβη (= δέα ακτι-
 βτώ φωτός, επό καταρχεί-
 ται η' προβευχή). Έφ' όβου
 η' Όρθοδοξία θεωρεύει των
 άρρωβτώ νοού, δέν είναι θεω-
 ρητική επιβτήμη, άλλα' βει-
 κή επιβτήμη. Η Όρθοδοξία
 δέν είναι βρηβκεία. ό κοβη-

νιβμος βτη θεωρία
 φαίνεται ώραιος, εις
 των πράξη δέν είναι
 διότι χία να ύπαρξει
 πραγματική βόβτης
 πρέπει να προηγηθεί
 η' θεωρεία τή προβώ-
 πη διότι βτώ ποβιτικό
 βύβτημα ύπερχυν ευρ-
 φερουτολόχοι με' τή
 καταβτρέψυν. Στιν
 Όρθοδοξία κ' όχι βτιν
 άρραβη, ύπαρχει θεω-
 ρεία φυχής. Από-
 βειξις οί άχιοι!!
 Δέν ύπαρχει ένναχία
 δη. βυβχέτιβις, βυβχρβς
 κτιβτώ κ' άκτιβτώ. Στιν
 βυακή παραβββη η' άνα-
 λοχία αύτη έχει δύο
 μορφές, των άναλοχία
 τή όντος κ' των άναλο-
 χία τής πίβτews. Η πρώ-
 τη ύποβτηρχήκε άπ'
 όθός άκοβδηβαν τόν
 Αύχρβτινο, ο' όποιος δέχε-
 ται κ' πς δύο κ' βυβχέ-
 εται η' φιλοββφική μέθο-
 δος έρεύνης των δογμα-
 των κ' τής άγιοχραοβικής
 έρεύνης (δη. χρηβικο-
 ποικί βτην έρανα τή,
 εκτός τής Αγ. Γραφής των
 φιλοββφική κ' βοληκή μέ-
 θοβον. Ο Γυλιέλμος Όκαρ
 πατρη τή Νοβιναχιβμό ά-
 πορρίπτει τή διακβιβη
 θέικς ούβιας κ' βείων ιδιο-
 τήτων (βχχυρίβουσαι ότι
 η' διακβιβις αύτα' είναι
 μόνον βνομα - δια' τή τή κ'
 νοβιναχιβτές βνομαβτικαν)

Ο Όκαμ κατηύχθη με τή διδακκαλία τῆς Πλατωνικῆς «θεολογίας» τῆς δυτικῆς παραδόσεως, προκαλέσθῃ κριτικῇ ἐπὶ δυτικῇ θεολογίᾳ. Ἐς τὸ ἐκκοδικόν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀναθεματίζονται ἄνθρωποι δεχόμενοι τὴν διδακκαλία τοῦ Πλάτωνος περὶ ἀρχαίων. Οἱ λατινοὶ πιστεύουσι ὅτι ὑπάρχει μία ἀναλογία τῷ ὄντος κ' τῆς πίστεως μεταξὺ κτιστῶν καὶ ἀκτιστῶν ἀρχαίων εἰδῶν ἢ ἰδεῶν ἢ λόγων πᾶ ὁποῦθεται ὑπάρχον μέγα ἐπὶ τῷ θεῷ. Κατὰ τὴν παπικὴν μορφήν καίποιοι ναὶ κατανοοῦναι τὴν οὐσίαν τῷ θεῷ ἀν κατανοοῦναι τὴν οὐσίαν τῶν ὄντων μέγα τῆς λογικῆς. (Αὐτὰ κατεδίδαξε ἡ 7ῃ Οἰκῆμ. ἔκκλησις). Τὴν πλατωνικὴν ἀνάγκη γὰρ τῷ θεῷ ἀκολληθῆναι ὁ Αἰσχρατῆρος κ' ἡ δυτικὴ παράδοσις. Για τὸν Όκαμ ἡ ἁγία γραφή περιγράφει τὴν τῷ θεῷ, ὁ ἀνθρώπος δὲν μπορεί να γνωρίσει τὸν θεὸν ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας. Ἐπὶ τῆς Ὀρθοδοξίας οὔτε ἡ ἀναλογία πίστεως ὑπάρχει, διότι μεταξὺ ἁγίας γραφῆς κ' ἀληθείας περὶ θεῷ, δὲν ὑπάρχει ἀναγκη πίστεως, ἐπειδὴ μεταξὺ κτιστοῦ κ' θεοῦ δὲν ὑπάρχει ὁμοίότης. Ἡ περιγραφή τῷ θεῷ ἐπὶ τῆς ἁγ. γραφῆς, δὲν ἔχει ὁμοίωτα μετὰ τὸν θεόν.

Ὁρθὴ ἀληθινὴ ἐρμηνεία τῆς γραφῆς ὑπάρχει ὅταν ἰσχυρῶς τὸ ἄγιο πνεῦμα τῶν χριστιανῶν τῷ τῷ μελετᾷ. Κατανόησις ὀρθῶς τῆς ἁγίας γραφῆς μελετᾷ τῆς ἐρμηνείας γραφῆς, τῶν ἀγίων πατέρων. Για να δοῦμε τὸν θεόν, πρέπει να γινώμε κατὰ χάριν θεοῦ, (ἐκ μεθεξῆς θεοῦ). Ἡ ἐκκοδικία εἶναι ταυτοδραμὴ μετὰ τῆς μεταρρυθτικῆς κ' εἶναι ἡ ἐπιβτήρη πᾶ ἐρευνᾷ τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ δια τῆς φιλοσοφίας κ' στοχασμῶν. ὁ Δαυτῆς ἦταν ὁ πατέρας τῆς ἀναγεννήσεως ἐπὶ Ἀσσυρίᾳ, ματὶ μετὰ τὸν Βοκκακίο κ' τὸν Πτεράρχη. Ἡ ἑρμηναγωγία ἀναγεννήσεως κ' ὁ λεγόμενος ἐκδροπτικὸς εἶναι ἐπιβτροφή ἐπὶ ἀρχαίαις ἑλληνικαῖς σπουδαῖς (ἑλληνικὴ γραμματικὴ κ' φιλοσοφία).

ο Δάυτης ήτο όπαδός
 τή θωμά Ακινάτη κ'
 εις τό έργο του : „θεία
 κωμωδία „ αποδίδει ποι-
 ητικά των θεολογία
 τή Ακινάτη . Πολλοί
 νεοέλληνες μελετών μόνο
 βυζαντινούς πού βυζαντι-
 νών , δηλ. αν πώρε ότι
 ο Πλάτων είναι βυσαντι-
 ος , αυτό βυζαντινός ότι
 πρέπει να δεχθώ-
 με ότι λέγει .

Αυτό είναι
 διαβροφή
 πραγμα-
 τικό -
 ταιώς

→ τό πρώτο θέμα τής
 θεωρίας είναι ή έρητι-
 ρία τής αυτοενεργούσας
 ής στην ψυχή . Όταν έλ-
 θει ή χάρις μεταφέρει
 τή θεία λατρεία απ' των
 έγκέφαλο στην καρδιά ,
 ή ψυχή τότε
 γίνεται να-
 ός θεός κ'
 δουλαβτήρι-
 ον . Ο
 απ. Παύλος
 λέγει : «θε-
 λω πάν-
 τας λα-
 λείν γλωσ-
 σσαις η δηλ.
 ενδη νοερός
 προβευχής .

Δουλαβώς αν-
 τικαταβτήθα-
 με των πατερι-
 κή θεολογία με-
 των παπική θεολο-
 γία τός «βιβλία»

δηλ. χωρίς των μετάνια , των
 κα'θαρση , μυστηριακή Ιωάνη πού
 άγιάζει - θώζει . Ο εθνικός έθ-
 νος εις τό βυζαντινό κράτος ήταν τό : « ζωβου κύριε ,
 των λαών έθ κ.λ.π. » .

σκοπός τής ύμολογίας είναι να
 προξενεί κατανύξη , φόβο θεού κ' όχι συναισθηματισμούς .
 Προτεβαντες κ' παπικοί , δέν ψάλλουν .. τραχυσδέν !! τή
 λόγια κ' μυστική των προτεβαντων είναι θρησκευτικές
 κρωτοτοτροπίες . Η όρθοδοξη θεολογία έχει πυρήνα των
 ενβαρκωθη τή λόγος , βλέποντας τόν λόγο , βλέπομε τόν
 Πατέρα εν πνεύματι Αγίω , βλέπομε τών - ξυμληθία , τός
 άγιος , όλα τή μυστηρια τής - ξυμληθίας . Οι Πατέρες
 τής - ξυμληθίας λέγουν ότι ή θεία δόξα είναι ανείδεος
 (= δέν έχει δυχαδι όχεύη με τών νοητώ κόβου , τής ιδέες
 τού Πλάτωνος) . Οι Δυτικοί λέγουν ότι μετά τό σχίσμα
 (1054 έτος) δέν ύπαρχουν πατέρες στην Ανατολή , αυτά
 βραβύθω θεολογικά βιβλία τός , κατι αυτός ο τελευ →

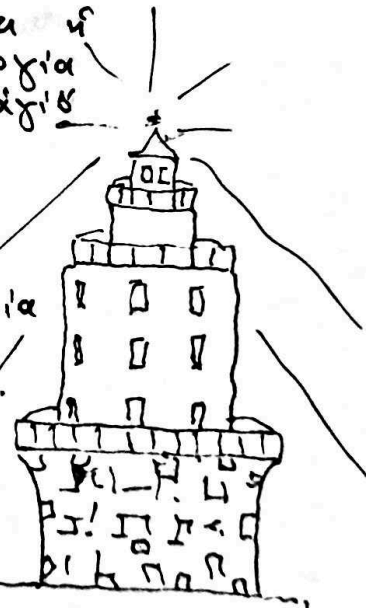
πατὴρ τῆς Συμφωνίας (-9-)
 εἶναι ὁ ἀγ. Ἰωάννης ὁ Βα-
 μακηνός στὴν ἀνατολή ἐνώ-
 στῶν Δύση, ὁ Ἰβιδωρός
 τῆς Σεβίλλης. Μετὰ
 ἔχομε τὴν ὁμογενεὶα
 θεολογία γιὰ τὴν δυτι-
 κὴς (μαζὶ ἐμ-

σαμοβατὴς ἔλεγε
 ὅτι δὲν ἑσθλαῖνε
 ἢ ὑπερβατὴς (εὐλογοῦν)
 ἀλλὰ ἐνέκεια θεῶ.
 ἀναδὴ ὁ χριστὸς
 δὲν εἶναι ἐνδαρκος
 θεός, ἀλλὰ θεο-
 πνευτός ἀνθρώ-
 πος. (βουλεῖται)

← ὁχεδίου ἀπὸ τῶν
 δεσφ' Μουὶ εὐαγ-
 χελίθῃ - εἰς
 Πα'ρον.
 ὁ ταίρος
 τῶ ἀειμὴ -
 στῶ δεροκο-
 ναίχῃ θεοδω-
 ρήτῃ.

φανίτῃται ἢ μεβαίωνική φηλο-
 σοφία, χωρὶς καμία ἀπολύτως
 ἀναφορά στὴν ἀνατολή. οἱ δυ-
 τικοὶ δὲν δεῖχονται ὅτι ἡ
 ὀρθόδοξη πατερικὴ θεολογία
 εἶναι ἡ διδακκαία τῶ ἀγίου
 Γρηγορίου τῶ Παλαμά.
 Ἰβχυρίτουνται οἱ δυτικοὶ
 ὅτι ἔμετς οἱ ὀρθόδοξοὶ
 τῆς ἀνατολῆς εἴματῃ
 μετὰ τῶν 8ῶν αἰῶνα μίᾶ
 εἰδωλοκατρικὴ μορφή
 χριστιανισμοῦ.
 οἱ δυτικοὶ πιστεύου
 ὅτι οὐδία κ' ἐνέρχεια
 τῶ θεῶ εἶναι τῶ ἴδιο.
 ὁ Αἰγυβτίνος ἀπὸ τῶ
 λέχει πολλὰς ὀφορές.

οἱ πατέρες θεο-
 λογῶντας
 ἐπικαλῶνται τῶν
 ἀγίου Γραφῆ κ' ἐπὶ
 πᾶσον τῶν ἐμπειρία
 τῶν ἀγίων κ' ἔτῃ πολε-
 μῶσαν τῆς ἀγρέβεις.
 ἀγ. Γρηγόριος ὁ θεολόγος ἐπι-
 καλεῖται τῶν ἐμπειρία τῶ εἰς
 τῶν ἀγίων κατὰ τῶ ἐνομιῶ.
 ἢ ἀγία Γραφή ἔχει ὀκοπὴ νᾶ
 ὀδμηγῆβει τῶν ἀνθρώπο θε' ἐνωθῆ
 με τῶν θεῶν. ὁ Πάωλος δ

